

Î N C H E I E R E

28 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Valeriu Doagă

Judecătorii

Ion Druță, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Direcția de învățământ Cimișlia a Consiliului raional Cimișlia,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Gherasim Răcilă împotriva Direcției învățământ Cimișlia a Consiliului raional Cimișlia cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru, repararea prejudiciului moral și obligarea pârâtei anulării inscripției din carnetul de și eliberării duplicatului carnetului de muncă,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 ianuarie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de către Direcția de învățământ Cimișlia a Consiliului raional Cimișlia și menținută hotărârea Judecătoriei Cimișlia din 25 iulie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 25 februarie 2016, Gherasim Răcilă a depus cerere de chemare în judecată împotriva Direcției de învățământ Cimișlia a Consiliului raional Cimișlia cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru, repararea prejudiciului moral și obligarea anulării inscripției din carnetul de muncă și eliberării duplicatului carnetului de muncă.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la data de 30 noiembrie 2015, prin ordinul șefului interimar al Direcției de învățământ Cimișlia a Consiliului raional Cimișlia nr. 149-p a fost concediat din funcția de specialist al Direcției de învățământ Cimișlia, începând cu data de 13 octombrie 2015, în baza art. 86 alin. (1) lit. h) din Codul muncii, pentru absența fără motive întemeiate de la lucru.

Menționează că, s-a adresat la Inspecția teritorială de muncă Cimișlia cu o cerere, prin care a solicitat verificarea legalității eliberării din serviciu, care în urma efectuării controlului a constatat că, a fost concediat în legătură cu încălcarea legislației în vigoare și, anume, sancțiunea disciplinară prevăzută în

ordinul nr. 149-p din 30 noiembrie 2015 i-a fost aplicată cu încălcarea prevederilor art. 210 alin. (1) din Codul muncii, care stabilește că, sancțiunea disciplinară se aplică prin ordin (dispoziție, decizie, hotărâre), în care se indică în mod obligatoriu temeiurile de fapt și de drept ale aplicării sancțiunii, termenul în care sancțiunea poate fi contestată, organul în care sancțiunea poate fi contestată.

Invocă că, conform prevederilor art. 90 din Codul muncii, pentru eliberarea nelegitimă din serviciu, angajatorul este obligat să achite despăgubiri pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, mai mult, prin acțiunile ilegale ale pârâtei, i-au fost lezate drepturile prevăzute de Codul muncii, cauzându-i, astfel, un prejudiciu moral.

Mai relevă că, conform pct. 22 din Hotărârea Guvernului RM nr. 1449 din 24 decembrie 2007 cu privire la carnetul de muncă, în cazul în care în carnetul de muncă s-a efectuat o înscriere despre eliberare, care ulterior a fost recunoscută nevalabilă, la solicitare, salariatului i se eliberează un duplicat al carnetului de muncă, în care nu se include această înscriere. În acest caz, cheltuielile sunt suportate de unitate.

Solicită anularea ordinului pârâtei nr. 149-p din 30 noiembrie 2015 cu privire la concediere, restabilirea sa în funcția deținută anterior de specialist al Direcției de învățământ Cimișlia, încasarea de la pârâtă a salariului pentru absența forțată de la lucru, repararea prejudiciului moral în sumă de 10 000 lei și obligarea pârâtei de a anula inscripția din carnetul de muncă cu privire la eliberarea din serviciu în baza art. 86 alin. (1) lit. h) din Codul muncii și de a-i elibera duplicatul carnetului de muncă și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 1 999,97 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Cimișlia din 25 iulie 2016 acțiunea a fost admisă parțial, a fost anulat ordinul nr. 149-p din 30 noiembrie 2015 emis de către Direcția de învățământ Cimișlia a Consiliului raional Cimișlia, a fost restabilit Gherasim Răcilă în funcția de specialist al Direcției de învățământ Cimișlia, începând cu data de 13 octombrie 2015 și au fost încasate de la Direcția de învățământ Cimișlia a Consiliului raional Cimișlia în beneficiul lui Gherasim Racilă salariul pentru absența forțată de la lucru, începând cu data de 13 octombrie 2015 până la data de 25 iulie 2016 și a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 1 999,97 lei. În rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prima instanță, dispunând anularea ordinului pârâtei nr. 149-p din 30 noiembrie 2015 și restabilind reclamantul în funcția de specialist al Direcției de învățământ Cimișlia, și-a argumentat concluzia prin faptul că, prin acesta a fost desfăcut contractul de muncă, începând cu data de 13 octombrie 2015, perioadă în care reclamantul se afla în concediu medical.

Respingând cerința cu privire la repararea prejudiciului moral, prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, această cerință nu este motivată, iar constatarea ilegalităților comise de angajator și reintegrarea reclamantului în serviciu constituie prin sine o satisfacție echitabilă.

De asemenea, respingând cerințele cu privire la obligarea pârâtei de a anula inscripția din carnetul de muncă și de a elibera duplicatul carnetului de muncă, prima instanță a reiterat că, rectificările sau completările din carnetul de muncă se face de către unitatea, care a efectuat înscrierea.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 ianuarie 2017 a fost respins apelul declarat de către Direcția de învățământ Cimișlia a Consiliului raional Cimișlia și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 20 aprilie 2017, Direcția de învățământ Cimișlia a Consiliului raional Cimișlia a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri sub formă de încheiere cu privire la scoaterea cererii de pe rol sau emiterea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii ca tardivă.

În motivarea recursului a invocat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, deoarece nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată și, anume, prevederile art. 14 al Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, care constituie temei de scoatere a cererii de pe rol conform art. 267 lit. a) CPC, au fost ignorate prevederile art. 170 alin. (1) lit. a) CPC, precum și a fost aplicată o lege care nu trebuia să fie aplicată, a fost interpretată eronat legea și nu au fost constatate și elucidate pe deplin circumstanțele cauzei.

Menționează că, concluziile instanțelor de judecată sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei, deoarece au fost apreciate subiectiv probele și nu au fost coroborate cu prevederile art. art. 121, 122, 148 și 267 CPC referitor la relevanța, admisibilitatea probelor și primirea cererii spre examinare.

Invocă că, intimatul Gherasim Racilă a depus cererea de chemare în judecată împotriva Direcției de învățământ Cimișlia, fără a respecta procedura prealabilă prevăzută de art. 14 al Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, din care motiv, consideră că, conform art. 267 lit. a) CPC, cauza urmează să fie scoasă de pe rol.

Relevă că, la primirea cererii de chemare în judecată, prima instanță a ignorat prevederile art. 170 alin. (1) lit. a) CPC, conform cărora, judecătorul restituie cererea de chemare în judecată dacă reclamantul nu a respectat procedura de soluționare prealabilă a pricinii pe calea extrajudiciară, inclusiv prin mediere, prevăzută de lege pentru categoria respectivă de pricini sau de contractul părților.

De asemenea, consideră că, acțiunea urmează a fi respinsă ca tardivă, deoarece conform prevederilor art. 17 al Legii contenciosului administrativ, cererea prin care se solicită anularea unui act administrativ sau recunoașterea dreptului pretins poate fi înaintată în termen de 30 de zile, în cazul în care legea nu dispune altfel. Acest termen curge de la: a) data primirii răspunsului la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de lege pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării refuzului de soluționare a unei cereri prin care se solicită recunoașterea dreptului pretins sau data expirării termenului prevăzut de lege pentru soluționarea unei astfel de cereri și c) data comunicării actului administrativ, în cazul în care legea nu prevede procedura prealabilă.

În acest sens, invocă că, ordinul Direcției de învățământ Cimișlia a Consiliului raional Cimișlia nr. 149-p din 30 noiembrie 2015 i-a fost comunicat intimatului, acesta sesizând Inspecția Teritorială de Muncă Cimișlia, care în urma controlului efectuat, prin răspunsul nr. 301 din 17 decembrie 2015, i-a recomandat acestuia să se adreseze în instanța de judecată.

Astfel, consideră că, intimatul era în drept să înainteze cererea de chemare în judecată cu privire la anularea ordinului nr. 149-p din 30 noiembrie 2015 până la data de 30 decembrie 2015, însă acesta a depus-o la data de 25 februarie 2016, expirând, astfel, termenul de prescripție extinctivă, invocând prevederile art. 271 și 272 alin. (1) din Codul civil.

Mai invocă că, instanțele de judecată au examinat cauza cu încălcarea normelor de drept procedural, deoarece au examinat-o în procedură contencioasă, însă urma a fi examinată în procedura contenciosului administrativ.

Prin referința depusă la data de 21 iunie 2017 Gherasim Răcilă a solicitat respingerea recursului ca neîntemeiat.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele cauzei nu poate fi stabilită cu certitudine momentul comunicării deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Direcția de învățământ Cimișlia a Consiliului raional Cimișlia nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Direcția de învățământ Cimișlia a Consiliului raional Cimișlia asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul Direcției de învățământ Cimișlia a Consiliului raional Cimișlia ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Direcția de învățământ Cimișlia a Consiliului raional Cimișlia se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă

Ion Druță

Mariana Pitic